

במדינה

(המשך מעמוד 18)

החלו מתפוצצים המוקשים. מוקש רציני אחד היה ועדת עורכי העתונים היומיים. בהחלטת העתונאים, ניסה עורך הצופה שבתי דניאל לשכנע את עמיתיו, כי חוק לשון הרע הוא אחד החוקים הטובים שנחקקו אי פעם בישראל. וזאת למרות העובדה, שבעת הרכבת רשימת מפלגתו לכנסת, שורר יין לו מקום ריאלי, כדי להגן עליו ועל עתונו מפני חוק לשון הרע.

את התמיכה העיקרית הגיש לו עורך מעריב אריה דיסנצ'יק, שאינו מסתיר את התמכרותו הבלתי-מסוייגת ללוי אשכול. עורכי ידעות אחרונות נוח מוס וד"ר הרצל רוזנבלום, יחד עם עורכי על המישור (יעקב עמית) וחרות (אזיק רמבה) ניסו ללחום את מלחמת חופש העתונות נגד החוק הרע. אך מכיוון שבועדת העורכים יושבים גם עורכי העתונים הלועזיים של מפא"י, הם הכריעו את כף-המאזניים, כאשר הגיעה שעת ההצבעה. ברוב של 10 עורכים נגד 6 החליטה הוועדה על תנגדות שקטה בשביתה: לא לצאת בגלוי נגדה, פן יתבוז בעיני הציבור, אך לסכלה.

אפילו במחיר פילוג. מוקש אחר היה יו"ר האיגוד הירושלמי של העתונאים, אריה צימוקי. כאשר התכנסה אסיפתם של "עתונאי ישראל", שיגר צימוקי מכתב ברכה ועידוד, אף כי נמנע מלהשתתף באסיפה. או היתה קיימת עדיין ההרגשה, כי האסיפה תסתפק במליצות. אולם משהחליטה על עריכת השביתה, מיהר צימוקי להודיע, כי היתה זו אסיפה של עתונאי תל-אביב, ולא אסיפה כלל-ארצית. חבריו למקצוע הסיחו נגדו, כי הוא בסך-הכל עושה את רצונם של לוי ומרים אשכול, עמם הוא מקיים יחסים ייחודיים. אך צימוקי לא נסוג.

במקרים קודמים של חילוקי-דעות, הוצע זה תמיד פשרה מוגת-לב. הפעם נשבעו דורשי השביתה לא להיכנע — אפילו במחיר פילוג מוסדות העתונאים.

הם הסכימו למוצא אחרון: עריכת מישאל בין כל עתונאי ישראל, אשר יתבקשו להשיב בכתב על השאלה אם לקיים שביתה אוהרה, ואם כן, מייד או אחרי הבחירות? ביום המישי הקרוב יתבקשו להטיל את תשובותיהם לקלפי. אם יסתמך שוב רוב למען השביתה, תתחולל סוף-סוף, כנראה, ההתנגשות המכרעת בין המשלימים עם חוק התועבה, לבין הרוצים ללחום בו.

התנגשות ראשונה אירעה עוד בטרם חולקו פתקי-המישאל: האיגוד הירושלמי הודיע כי הוא מתנגד לא רק לשביתה, אלא לעצם עריכת המישאל. השיב אחד מחברי הוועד של תל-אביב: "המישאל יתקיים. לא חשוב כמה ישתתפו — אם יהיה רוב בעד השביתה — נשבות. אפילו במחיר פילוג של האיגוד."

מפלגות

שכר הנאמנות

כל חייו היה חבר-כנסת ישראל גורי עסקן נאמן ונסור של מפא"י. השבוע, כשנאבק על חייו, הוא ציפה לסיפת נאמנות מצד מפלגתו. הוא התאכזב.

מיד לאחר שנודע כי הח"כ הקשיש הועד בר במצב אנוש אל בית-החולים, עטו על המקום הריאלי, שנשמר לו ברשימת המערך, כמה מועמדים חסרי-סבלנות. בלחצם של עסקנים תאבי-כסאות, הועבר ישראל גורי למקום בלתי-ריאלי, בוגבה של הרשימה.

כאשר התכנסה ועדת-המינויים כדי להרכיב רשימת את הרשימה, נודע כי מצבו של גורי הוא לאחר יאוש. שמו נמחק מהרשימה.

אבות ובנים. בני-משפחתו וחבריו של גורי, שהתמרמרו עליך, התנתמו בעובדה כי בנו של הח"כ, המשורר חיים גורי, נכלל ברשימה במקום ריאלי. היחיד שלא ראה בכך נחמה גדולה היה חיים גורי עצמו. בחודשים האחרונים השתעשע בתיק זה כי לאחר שנים רבות של חילוקי-דעות אידאולוגיים עם אביו, יוכל סוף-סוף להיפגש עימו ברשימה משותפת, ואולי אפילו לשבת לצידו בכנסת.

הידידים ובני-המשפחה פנו אל ועדת המינויים, התחננו בסני חבריה להכליל את שמו של גורי-האב, לפחות במקום לא-ריאלי, כדי לא לגרום לו צער. התשובה של ועדת המינויים: "לא בא בחשבון!" הם רמזו כי אין טעם להכליל את שמו של חולה אנוש ברשימה.

חיים גורי

מממ... מצוין... מממ... מטע...

מוגש ע"י גוש חרות—ליברלים